

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/214/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118265641
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118265641.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobcu: SETCAR s. r. o., so sídlom Rychvald 816, Česká republika, IČO: 27 850 994, právne zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 4, Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s. r. o., so sídlom Horná 26, Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, o zaplatenie 281,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/31/2018-98 zo dňa 19. novembra 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/31/2018-112 zo dňa 26.11.2018 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 281,79 eur, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 281,79 eur od 25.12.2016 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žalobu v uvedenej časti **z a m i e t a .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 63,38 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 281,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 281,79 eur od 25.12.2016 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi voči žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 26.09.2016 došlo v meste I. ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému N. U. na vozidle Citroën Berlingo evidenčné číslo MT 517DP s tým, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného, v dôsledku čoho bol poškodený nútený užívať náhradné motorové vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb. K zapožičaniu náhradného vozidla došlo zo strany poškodeného u žalobcu, a to v zmysle zmluvy o nájme č. 455 zo dňa 26.09.2016. Po skončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 2016398 zo dňa 14.10.2016 na celkovú sumu 768,- eur. Z predmetnej sumy žalovaný plnil len časť škody, ktorá vznikla poškodenému v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 26.09.2016. Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 09.12.2016 žalovaný oznámil poškodenému šetrenie

poistnej udalosti, na základe čoho neuznal dĺžku nájmu v celom rozsahu (zo 16 dní uznal len 11) a tiež odpočítal prevádzkové náklady vo výške 98,15 eur. Ešte pred oznámením o poistnom plnení poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 11.10.2016 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúci z vyššie uvedenej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 640,- eur spolu s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Na základe predmetnej zmluvy sa aktívne vecne legitimovanou osobou pre uplatňovanie zvyšku pohľadávky vzniknutej v zmysle škodovej udalosti zo dňa 26.09.2016 stal žalobca. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcov nárok je v celom rozsahu dôvodný. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal dobu trvania nájmu, resp. nutnosť a účelnosť celkovo vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla, okresný súd uviedol, že poškodený, teda právny predchodca žalobcu, z titulu škodovej udalosti nemohol svoje motorové vozidlo užívať a dôvodne si zabezpečil náhradné vozidlo. Čo sa týka doby nájmu náhradného vozidla, vychádzal na rozdiel od námietok žalovaného, z faktúr za opravu vozidla poškodeného, v ktorej bolo uvedené, že oprava bola vykonaná až dňa 12.10.2016. Navyše žalovaný len vo všeobecnej rovine namietal dobu prenájmu náhradného motorového vozidla, ale neuviedol a nepreukázal dôvody, pre ktoré by nevyhnutnosť prenájmu náhradného motorového vozidla mala trvať kratšiu dobu. Naopak, poškodený jednoznačne preukázal, že nemohol svoje motorové vozidlo používať. Nachádzalo sa v oprave a bol nútený vynaložiť náklady za nájom náhradného motorového vozidla, a tieto je potrebné považovať za škodu súvisiace a vyvolané poistnou udalosťou - dopravnou nehodou, ktorej účastníkom bol poškodený ako právny predchodca žalobcu. Za rozhodné obdobie je preto potrebné jednoznačne považovať dobu od 26.09.2016 do 11.10.2016, t. j. 16 dní, za ktorú bolo dohodnuté nájomné za náhradné motorové vozidlo. Z uvedených dôvodov okresný súd považoval časť nároku žalobcu v sume 281,79 eur za preukázaný. Pokiaľ ide o jeho zvyšok, o príslušenstvo, t. j. o úrok z omeškania, vychádzal z toho, že tento druh nároku žalobcovi vznikol podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2011 Z. z. Vyslovil názor, že do omeškania s plnením poistného plnenia sa poisťovňa, ak poistné plnenie neoprávnene kráti alebo ho vôbec neprizná, dostane už po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poistnej udalosti. Keďže v danom prípade žalovaný šetrenie poistnej udalosti preukázateľne ukončil dňa 09.12.2016, deň nasledujúci po uplynutí 15-dňovej lehoty, t. j. dňa 25.12.2016 bol v omeškaní s plnením. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle ustanovenia § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, keď zohľadnil skutočnosti uplatnenia žalovanej pohľadávky už žalobcom ako podnikateľským subjektom. V zmysle predmetného ustanovenia omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, § 369a, § 369b Obchodného zákonníka aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého priznal žalobcovi ako v konaní úspešnej procesnej strane nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne v celom rozsahu a zároveň prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V prvom rade namietal neplatnosť uzatvorenej zmluvy o nájme uzatvorenú medzi žalobcom a jeho predchodcom (poškodeným), nakoľko ten, kto zmluvu uzatváral (organizačná zložka žalovaného), nemal spôsobilosť na právne úkony. Na skutočnosti, že nájomná zmluva je od počiatku absolútne neplatná, nič nemení ani Dodatok č. 1 k nájomnej zmluve. Okresný súd preto tiež nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Žalovaný nesúhlasil ani s rozhodnutím okresného súdu týkajúcim sa priznaného nároku na úroky z omeškania, keďže pri svojom rozhodovaní vôbec nerešpektoval špeciálnu právnu úpravu vzniku tohto nároku upravenú v zákone č. 381/2001 Z. z. Žalovaný v súlade s § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. listom zo dňa 06.12.2016 „Oznámenie o poistnom plnení“ oznámil žalobcovi, že skončil šetrenie poistnej udalosti a výšku priznaného poistného plnenia, v akej považoval rozsah povinnosti poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody poškodeného za preukázaný. Zároveň poskytol žalobcovi, v tom čase vystupujúcom v právnom postavení splnomocnenca poškodeného, aj písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil poistné plnenie a poskytol mu aj písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol preukázaný rozsah povinnosti žalovaného poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Uvedeným postupom si riadne splnil povinnosť uloženú mu zákonom (§ 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z.). Skutočnosť, že žalobca nie je s výškou plnenia stotožnený a domáhal sa plnenia v rozsahu väčšom, než mu bolo zo strany žalovaného poskytnuté, nemožno považovať za nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaného. Žalovaný vyjadril nesúhlas aj s rozhodnutím okresného súdu

v časti o priznaní paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur. Uviedol, že vzťah medzi žalovaným a poškodeným je vzťahom občiansko-právnym, preto v rozpore so zákonom bola priznaná paušálna náhrada nákladov spojená s uplatnením pohľadávky podľa § 369c Obchodného zákonníka <R.>.

Na podporu správnosti svojich tvrdení (argumentácie) žalovaný poukázal na čl. 4 ods. 6 smernice 2000/26/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. mája 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/329/EHS a 88/357/EHS a na viaceré rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/2/2018 zo dňa 12.07.2018, ďalej sp. zn. 13Cob 110/2017, sp. zn. 14Cob 145/2018 a 14Cob 129/2018 zo dňa 29.11.2018, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalovaného vyhodnotil ako neopodstatnené a jeho tvrdenia o neplatnosti zmluvy o nájme a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu označil za účelové. Vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, totiž sama osebe nespôsobuje jeho neplatnosť, ak možno z obsahu tohto právneho úkonu alebo skutkových okolností spoľahlivo zistiť, kto je jeho účastníkom. V konaní nebola sporná skutočnosť prenájmu vozidla žalobcom, a ani existencia škody. Spornou zostala len výška uplatneného nároku. K uplatnenému nároku na úroky z omeškania žalobca uviedol, že nárok na jeho priznanie vzniká po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poistnej udalosti a moment, kedy sa poisťovňa dostáva do omeškania, je nezávislý od rozhodnutia súdu (na rozdiel od určenia oprávnenosti žalovanej istiny a žalovanej výšky úrokov z omeškania), kde súd posúdi, či je žalobcom uplatnený nárok dôvodný.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike zopakoval svoje predošlé tvrdenia o absolútnej neplatnosti právneho úkonu zmluvy o nájme zo dňa 26.09.2016, na základe ktorého si žalobca uplatňuje svoj nárok a tiež o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 281,79 eur, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyššie uvedeným výrokom. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je v predmetnej časti vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

8. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

9. Za nedôvodnú považoval odvolací súd argumentáciu žalovaného o tom, že žalobca nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že v danom prípade nevznikla pohľadávka na náhradu škody. Podľa názoru odvolacieho súdu je správnym právny záver okresného súdu o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu, ktorý svoje úvahy k predmetnej právnej otázke dostatočným spôsobom vyjadril v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré odkazuje aj odvolací súd (§ 387 ods. 2 CSP). Tvrdenia žalovaného vyznievajú ako značne nekonzistentné, keď v odpore proti platobnému rozkazu (sporová vec prebiehala v prvom štádiu v rámci upomínacieho konania) vyslovene uviedol, že nie je sporné, že dňa 26.09.2016 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej vznikla škoda na motorovom vozidle poškodeného konaním poisťovne žalovaného. Z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejmé, že z poisťovne zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťovná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Práve do stavu, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), ktorý stav zavinil klient žalovaného, nemožno nepriaznivost' tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného motorového vozidla zisťoval aj alternatívy iného charakteru, t. j. pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla by tento stav (ne)mohol riešiť alternatívami inými, než zapožičaním náhradného motorového vozidla, napríklad používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by poškodený bol neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťovnou udalosťou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok.

10. Neobstojí ani odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že zmluva o nájme č. 455 zo dňa 26.09.2016 v spojení s Dodatkom č. 1 k zmluve o nájme č. 122 zo dňa 11.10.2016 je neplatným právnym úkonom. Z obsahového vymedzenia predmetných právnych úkonov je jednoznačne zrejmý žiadaný následok, ktorý chceli predmetnými právnymi úkonmi ich účastníci dosiahnuť. Nakoľko Zmluva o nájme mala formálny nedostatok v označení prenajímateľa, zmluvné strany na tento nedostatok zareagovali uzatvorením Dodatku č. 1 k predmetnej zmluve z dôvodu, aby nedochádzalo k spochybnovaniu vôle zmluvných strán. V danej súvislosti krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.08.2008, v zmysle ktorého „Základným princípom výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Záver súdov obidvoch inštancií o tom, že nepresnosť v označení prenajímateľa nespôsobuje neplatnosť zmluvy, vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod značkou R 9/2002, v zmysle ktorého nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné,

kto zmluvu uzavrel. Zároveň netreba opomínať fakt, že zákon nevyžaduje, aby nájomná zmluva bola jej zmluvnými stranami uzavretá v písomnej forme. Akúkoľvek racionalitu preto postráda taký výklad zistených skutkových okolností predostretý žalovaným, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že zmluvné strany nemali v úmysle uzatvoriť platnú Zmluvu o nájme, o čom svedčí i obsah Dodatku č. 1 k tejto zmluve.

11. Ani námietka, že uplatňovaná pohľadávka nemohla poškodenému ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil (v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 11.10.2016 medzi žalobcom a žalovaným, došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky), neobstojí, pretože postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi vyfakturovanú sumu spočívajúcu v nájmomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore (obdobne rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 30/2019 zo dňa 25.04.2019, sp. zn. 11Co 135/2019 zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019 a ďalšie). Žalovaný si sám vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, no na druhej strane uvádza, že mu sám dobrovoľne uhradil v zmysle oznámenia o poistnom plnení sumu 429,85 eur (vrátane DPH).

12.1. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku vo vzťahu k priznanej istine len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

12.2. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

13. Žalovaný tiež namietal, že nemala byť priznaná paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,- eur, keďže vzťah medzi žalovaným a poškodeným nebol vzťahom obchodno-záväzkovým, a preto voči žalovanému ani nemohol vzniknúť nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur podľa ust. § 369c Obchodného zákonníka. <R.> K tomuto odvolaciemu dôvodu krajský súd uvádza, že nemohol naň prihliadať, pretože bol uplatnený žalovaným až v rámci odvolacieho konania. Išlo o novotu v odvolacom konaní v zmysle ust. § 366 CSP <R.>, pretože túto obranu žalovaný nepoužil v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalobca už v podanej žalobe uviedol, že uplatňuje paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur v zmysle § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka <R.> a § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 <R.> Z. z. Aj napriek uvedenému žalovaný pred okresným súdom túto časť uplatneného žalobného nároku nerozporoval, hoci zo strany okresného súdu bol žalovaný, ako aj žalobca poučený o sudcovskej, ako aj zákonnej koncentrácii konania, navyše na oboch sporových stranách išlo o právne zastúpenie advokátom. Ak prostriedok procesnej obrany vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie neuplatnil, tak na túto novotu v odvolacom konaní, uplatnenú žalovaným, nemohol krajský súd prihliadať. Pre úplnosť krajský súd, ako súd odvolací, poukazuje na obsah paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorá predstavuje náhradu tzv. administratívnych nákladov, ktoré vznikajú veriteľovi pri kontrole dodržiavania záväzkov a ako taká paušálna náhrada nákladov súvisí s uplatnením pohľadávky, ktorá je po lehote splatnosti (obdobne rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 121/2017 zo dňa 24.01.2018, sp. zn. 14Cob/145/2018 zo dňa 29.11.2018).

14. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, keďže odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie,

na ktoré odvolací súd prihladá z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v časti meritórneho výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. K odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa žalobcom uplatneného úroku z omeškania, vrátane jeho splatnosti odvolací súd uvádza, že predmetná otázka už bola riešená v judikatúre Najvyššieho súdu SR (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017; tiež sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019), ale aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline (napr. rozhodnutie zo dňa 27.08.2019, sp. zn. 11Co/163/2019). V nadväznosti na doterajšiu súdnu prax odvolací súd konštatuje, že z hľadiska uplatneného nároku na úrok z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je potrebné v spore ustáliť, či si žalovaná poisťovňa splnila povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré od nej žalobca nárokoval. Najvyšší súd, ako súd dovolací, v horeuvedených veciach dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.“.

16. V danom prípade po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že časť žalobcom uplatneného nároku týkajúceho sa úroku z omeškania neposúdil okresný súd správne. Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu (pod bodom 14.), je zrejme, že nárok žalobcu na úrok z omeškania sa viaže k splneniu (nesplneniu) povinnosti poisťovne poskytnúť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmieta poskytnúť poistné plnenie. V preskúmvanej veci obsah spisu dáva podklad pre prijatie záveru, že žalobca si uvedenú povinnosť riadne splnil, keď žalovanému oznámil, prečo, z akých dôvodov a v akom rozsahu mu krátil poistné plnenie. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd v časti napadnutého výroku rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu v časti o priznanie príslušenstva pohľadávky zamietol.

17. Vzhľadom na zmenu časti rozhodnutia odvolací súd nanovo rozhodol o náhrade trov konania, a to podľa pomeru úspechu a neúspechu tej ktorej strany v konaní, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 CSP. Žalobcovi prisúdená istina 281,79 eur a 40,- eur (titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky) a nepriznané úroky z omeškania vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu (29.10.2019) 72,12 eur predstavujú spolu 393,90 eur (321,78 eur + 72,12 eur). Vychádzajúc z uvedeného a z toho, ktorá strana mala aký úspech vo veci (žalobca čo do priznanej istiny; žalovaný čo do úrokov z omeškania), úspech žalobcu je v percentuálnom vyjadrení 81,69 %, úspech žalovaného je 18,31 % a čistý úspech žalobcu je 63,38 % (81,69 % - 18,31 %). V uvedenom rozsahu, t. j. 63,38 % priznal krajský súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho) proti žalovanému. Postup pri vyčíslení nároku žalobcu (teda zohľadňujúc aj príslušenstvo pohľadávky) považuje odvolací súd za správny, zodpovedajúci judikatúre súdov. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 116/1967, v ktorom bol vyslovený právny názor, ktorého závery nie je dôvod spochybňovať ani v súčasnosti a síce, že „...úspech žalobcu v spore ohľadom niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný. Napriek tomu, že v prejednávanej veci žalobný petit nepozostával z dvoch samostatných nárokov (žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo za také nemožno považovať), má vyššie uvedený právny názor ten význam, že každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrných časti s následkami uvedenými v ust. § 142 ods. 3 OSP (v súčasnosti ust. § 255 ods. 2 CSP - pozn. odvolacieho súdu)...“.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)